

2- CHUYỆN VƯƠNG TỬ DỪNG THỊT CỦA MÌNH ĐỂ CỨU CHA MẸ

Tôi nghe như vậy:

Một thời Đức Phật ở tại nước Xá-vệ. Bấy giờ, Tôn giả A-nan mang y cầm bát vào thành để khất thực, thấy một cậu bé có cha mẹ bị mù. Hễ đi xin được món đồ ăn nào ngon thì cậu dâng lên cho cha mẹ, còn món nào dở thì tự ăn lấy. Tôn giả A-nan bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, cậu bé này thật là hiếm có, vì hễ khi xin được đồ ăn ngon thì dâng lên cha mẹ, còn đồ dở thì để mình ăn.

Đức Phật bảo:

–Điều đó cũng chưa phải là khó. Trong thời quá khứ, Ta đã cúng dường cho cha mẹ mới thật là điều khó làm.

Tôn giả A-nan thưa:

–Bạch Thế Tôn, trong đời quá khứ Thế Tôn đã cúng dường cha mẹ như thế nào?

Đức Phật bảo:

–Ở thời quá khứ có một vị đại quốc vương thống lãnh đất nước. Nhà vua có sáu người con, mỗi người cai trị một nước.

Bấy giờ có một vị đại thần tên là La-hầu-câu lập mưu, nổi quân giết chết vị đại vương và năm người con kia. Còn người con thứ sáu đã có Quỷ thần đến mách bảo trước:

–Đại vương là cha của người và năm người anh đều bị đại thần La-hầu-câu giết hại. Tiếp theo, y sẽ muốn đến giết người.

Wương tử nghe xong, liền trở về nhà. Người vợ thấy vương tử diện mạo âu sầu, tiều tụy, không giống lúc bình thường, liền hỏi chồng:

–Anh có điều gì vậy?

Người chồng nói với vợ:

–Việc của người đàn ông không thể nói cho nàng biết được.

Người vợ nói:

–Này vương tử, nay tôi với chàng đồng sinh đồng tử, có việc gì gấp hay hoãn mà không nói cho nhau nghe?

Chồng nói với vợ:

–Vừa rồi có quỷ thần đến báo với ta: “Cha của ngài là đại vương và năm người anh đều bị kẻ khác giết chết. Họ sẽ đến đây tìm ngài.” Do đó cho nên ta mới sợ sệt, chẳng biết phải làm sao!

Vợ chồng bàn với nhau liền mang theo người con nhỏ chạy trốn sang nước khác. Họ mang theo lương thực cho bảy ngày thì sẽ tới nước muốn đến. Vì quá kinh hoàng sợ hãi cho nên đã đi lộn đường. Quanh co hết mười ngày trời rồi mà vẫn chưa đến nơi, lương thực hết sạch cho nên bị đói khát, khốn khổ gần chết. Vương tử suy nghĩ: “Nếu để ba người cùng sống thì sự thống khổ càng thêm kịch liệt. Chẳng thà ta hãy giết chết một người, chỉ còn có hai người thì sẽ bớt khổ.” Nghĩ như vậy xong, vương tử liền rút kiếm muốn giết người vợ. Cậu bé quay đầu lại thấy cha sắp sửa giết mẹ, liền chắp tay thưa:

–Ngày hôm nay xin cha đừng giết mẹ con. Xin cha cứ giết con để thay thế cho mẹ.

Nghe con nói như vậy, người cha lại muốn giết con. Nhưng người con nói tiếp:

–Xin cha đừng làm cho con chết. Nếu con chết, thịt sẽ thối rữa, không thể để lâu

được, thì cha mẹ sẽ không đủ lương thực để đi tiếp. Xin đừng giết con chết, cứ từ từ cắt thịt mà dùng, mỗi ngày ăn chút ít trong lúc chưa đến xứ người. Thịt ở trong thân con chia làm ba phần, cha mẹ hãy lấy hai phần mà ăn, còn lại một phần thì để con dùng. Cha mẹ hãy để con nằm ở đây rồi đi tiếp.

Bấy giờ, cung điện của Thích Đề-hoàn Nhân bị chấn động, trời Đế Thích bèn quan sát xem do nhân duyên gì mà bị như vậy, mới thấy cậu bé này đã làm một việc hy hữu. Ông liền hóa hình một con chó sói đói đi đến đòi ăn thịt. Lúc ấy cậu bé suy nghĩ: “Nếu ta ăn thịt này thì cũng sẽ chết, còn không ăn thịt thì ta cũng chết.” Cậu bé liền bỏ phần thịt còn lại cho chó sói đói ăn.

Khi ấy Thích Đề-hoàn Nhân liền hóa thành người, nói với cậu bé:

–Nay người cắt thịt để nuôi cha mẹ, vậy người có hối hận chăng?

Cậu bé trả lời:

–Không hối hận.

Người kia lại nói:

–Nay người đang khổ não, vậy ai tin người không sinh lòng hối hận?

Bấy giờ, cậu bé nói lời thành thật:

–Nếu tôi không có lòng hối hận thì xin ngay bây giờ thịt trong thân tôi sẽ bình phục lại như xưa. Còn nếu tôi có lòng hối hận thì tôi sẽ chết tức thì.

Khi cậu bé nói lời ấy xong thì thân thể lại bình phục như xưa. Thích Đề-hoàn Nhân liền đưa cậu bé cùng với cha mẹ đồng đến một nơi gặp vị vua nước khác. Thấy việc này rồi trong lòng nhà vua hết sức thương xót và vô cùng hoan hỷ. Nhà vua thương người con chí hiếu, khen ngợi là chưa từng có, liền cấp cho quân đội trở về để lấy lại nước. Thích Đề-hoàn Nhân dần dần ủng hộ vị ấy trở thành vua của cõi Diêm-phù-đề.

Cậu bé lúc ấy chính là thân Ta. Còn cha mẹ lúc ấy chính là cha mẹ của Ta bây giờ.

Đức Phật dạy:

–Đâu có phải chỉ ngày hôm nay Ta mới tán thán lòng từ hiếu. Nhưng trong vô số kiếp Ta cũng thường tán thán như vậy.

Các Tỳ-kheo bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, trong đời quá khứ Ngài cúng dường cha mẹ như thế nào?

Đức Phật dạy:

–Ngày xưa, trong lãnh thổ của vua nước Ca-thi có một hòn núi lớn. Trong hòn núi ấy có vị Tiên nhân tên là Thiểm-ma-ca, cha mẹ đã già lại mù cả hai mắt. Vị Tiên thường dâng quả ngon, hoa thơm, nước tốt cho cha mẹ dùng, để cha mẹ ở nơi an nhàn, yên vắng, không có gì phải sợ sệt. Hễ vị Tiên này có làm công việc gì nhất cử nhất động, trước hết đều thưa với cha mẹ. Khi vị Tiên thưa với cha mẹ xong, liền đi lấy nước.

Bấy giờ vua Phạm-ma-đạt đang đi săn, bỗng thấy một con nai đang uống nước, liền giương cung lên bắn. Tên độc lữ trúng vào người của Thiểm-ma-ca. Khi bị tên độc, vị Tiên nhân la lớn:

–Một mũi tên giết chết ba người, đau đớn biết chừng nào!

Nhà vua nghe tiếng than ấy, tìm theo chỗ mũi tên rơi đi đến đó để xem thử việc gì, ai đã nói lời ấy? Vua nói:

–Ta nghe trong núi này có một vị Tiên nhân tên là Thiểm-ma-ca, nhân từ hiếu thuận, nuôi dưỡng cha mẹ mù, mọi người đều khen ngợi. Vậy người có phải là Thiểm-ma-ca không?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đáp:

–Người ấy chính là tôi.

Rồi chàng nói tiếp:

–Nay thân của tôi dù có thống khổ cũng không sao. Tôi chỉ lo cho cha mẹ tôi già cả mà lại bị mù lòa, từ nay sẽ bị đói khát, cùng khổ, không ai nuôi dưỡng!

Nhà vua lại nói:

–Cha mẹ mù của người hiện nay đang ở chỗ nào?

Thiểm-ma-ca chỉ cho vua:

–Trong ngôi nhà cỏ kia.

Nhà vua liền đi đến chỗ ở của cha mẹ bị mù ấy. Khi đó, cha của Thiểm-ma-ca nói với vợ:

–Nay con mắt của tôi bị giệt, há không phải là đứa con hiếu thảo Thiểm-ma-ca của chúng ta bị tai họa sao?

Người vợ lại nói với chồng:

–Nay cái vú của tôi cũng hồi hộp bất an, chẳng lẽ đứa con của chúng ta bị điều gì không lành chăng?

Lúc ấy cha mẹ mù đang nghe tiếng của vua đi đến, trong lòng sợ sệt, biết không phải là bước chân của con mình. Vậy đây là ai? Nhà vua đi tới phía trước, nói lời bái chào. Cha mẹ mù nói:

–Con mắt của chúng tôi không thấy gì cả. Vậy ai bái chào đó?

Vua đáp:

–Tôi là vua của nước Ca-thi.

Cha mẹ mù nghe xong bèn mời nhà vua ngồi xuống, nói:

–Nếu con tôi có mặt ở đây, nó sẽ dâng lên cho đức vua những hoa thơm quả ngon. Con của chúng tôi sáng nay đã đi lấy nước. Chúng tôi chờ đã lâu rồi mà chưa thấy về.

Nhà vua liền buồn khóc, nói kệ:

*Ta là vua nước này
Đi săn tại núi đây
Chỉ muốn bắn cầm thú
Không ngờ lại hại người.
Nay ta bỏ ngôi vua
Phụng dưỡng cha mẹ mù
Giống như con cha mẹ
Xin chớ có buồn khổ!*

Cha mẹ mù lại dùng kệ đáp lại vua:

*Con tôi hiền, hiếu thuận
Trong đời không ai bằng
Tuy vua thấy xót thương
Làm sao giống con được?
Xin vua rủ lòng thương
Chỉ con tôi ở đâu?
Được con ở gần bên
Như vậy là mãn nguyện.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, nhà vua dẫn cha mẹ mù đi đến bên Thiểm-ma-ca, khi họ đi đến bên con rồi, liền đập ngực, khóc lóc, áo não, nói:

–Than ôi, con của ta nhân từ, hiếu thuận không ai bằng. Hỡi Thiên thần, Địa thần, Sơn thần, Thọ thần, Thần sông, Thần hồ, các vị Thần hãy nghe bài kệ này:

*Thích, Phạm vua cõi trời
Vi sao không phò trợ
Con hiếu thuận của ta?
Để phải khổ như vậy
Thương đứa con hiếu tử
Hãy mau đến cứu mạng.*

Lúc ấy, cung điện của Thích Đề-hoàn Nhân bị chấn động. Vua trời dùng Thiên nhĩ nghe những lời đau thương, trắc ẩn của cha mẹ mù, liền từ trên trời đi xuống, đến chỗ đó nói với Thiểm-ma-ca:

–Người có sinh tâm ác với nhà vua chăng?

Đáp:

–Quả thật tôi không có tâm ác với nhà vua.

Thích Đề-hoàn Nhân nói:

–Ai mà tin được nhà ngươi không có tâm ác?

–Thiểm-ma-ca đáp:

–Nếu tôi có tâm ác đối với nhà vua thì chất độc sẽ chạy khắp thân khiến tôi chết lập tức. Nếu tôi không có tâm ác đối với nhà vua thì tên độc sẽ ra khỏi thân và vết thương liền lành.

Liền đúng như lời nói ấy, tên độc tự ra khỏi thân và Thiểm-ma-ca bình phục như xưa. Nhà vua hết sức vui mừng, vô cùng sung sướng, liền ra cấm lệnh, bảo khắp mọi người trong nước phải tu nhân từ, hiếu thảo với cha mẹ.

Thiểm-ma-ca từ xưa đến nay nhân từ hiếu thuận, cúng dường cha mẹ. Nên biết rằng người cha mù lúc ấy chính là vua Tịnh Phạn. Người mẹ mù nay là Ma-da phu nhân. Thiểm-ma-ca chính là thân Ta. Vua nước Ca-thi lúc ấy nay là Xá-lợi-phất. Thích Đề-hoàn Nhân nay là Ma-ha Ca-diếp.

M